

La Sardana

Vestiu-se de joia
pobles d'Empordà,
la càndida noia
que prenga la toia;
sardana hi haurà.

En mig de la plana,
al peu d'un castell,
branda la campana
que a festa galana
te crida, donzell.

Vestiu-se de joia
pobles d'Empordà,
la Vila s'enjoia
com tu, hermosa noia;
sardana hi haurà.

* * *

Ja prop les muralles
arriva el jovent
tot ple de rialles;
a balles, a balles!
en ales del vent.

La trova sonora
redíu lo Montgrí:
¿què cantes, tenora?
La plaça s'enyora,
ja va el contrapàs.

La blanca poncella
s'en va amb l'aimador;
un lliri sembla ella,
ell, és la roella
la flor de l'amor.

Ja va la sardana
que dóna consol;
mireu que galana
se fa la roillana...
refila fluviol.

Oh! Dura sardana
que dónes consol,
regira galana;
fluviol, tu demana
cants al rossinyol.

Tornem-hi, nineta
t'enyora mon cor;
dóna'm la maneta.
diré a la mareta
que vull ton amor.

Oh! Rica penyora!
Minyons en avant:
¿sentiu la tenora?
ja canta, ja plora,
no para un instant.

Somriu d'alegria
la nina i d'amor.
—Jo t'estimaria—
li diu, —si sabia
que fos meu ton cor—.

Oh! Rica penyora!
Minyons endavant:
¿què diu la tenora?
ja canta, no plora,
d'amor és son cant.

ALBERT DE QUINTANA I COMBIS

Agost del 1876.